

MY SOUL IS THIRSTY

A MIÑA ALMA TEN SEDE

Este tracto do Evanxeo traduciu-se cun ordenador. Se podes corrixir ou mellorar o idioma, ponte en contacto coa oficina en info@angp.co.za

"Como un cervo anhela un chorro de auga fresca, así que te amo, Deus. Teño sede de ti, o Deus vivo". (Salmos 42: 1,2).

Estas palabras do salmista aplícanse a todos os seres humanos. Deus fíxonos: espírito, alma e corpo. Do mesmo xeito que o noso corpo ten fame de comida e bebida, así a nosa alma ten sede de Deus, o Deus vivo. Se non alimentamos o corpo nin lle damos de beber, morreríamos ou se nos tomasen unha comida ou bebida incorrectas, enfermariamos. O mesmo aplícase á nosa alma, porque "o home non pode vivir só do pan, senón que precisa de todas as palabras que Deus fala". (Mateo 4: 4). Xesús díxolles: "Eu son o pan da vida". "O que veña a min nunca terá fame. O que

cre en min nunca terá sede. Pois o pan que Deus dá é o que baixa do ceo e dá vida ao mundo". (Xoán 6: 33,35). "Dígoche a verdade: o que cre ten vida eterna. Eu son o pan da vida. Eu son o pan vivo que baixou do ceo. Se alguén come este pan, vivirá para sempre". (Xoán 6: 47,48,51).

Xesús díxolle á muller de Samaria que, se só soubese o que Deus dá, preguntaría e daríalle de beber auga vivificante. Tamén lle dixo que quen bebe a auga que dá, nunca máis terá sede. A auga que El dará converterase nela nun manancial que lle proporcionará auga vivificante e lle dará vida eterna. (Xoán 4: 10-14).

Xesús, a Palabra de Deus, que se fixo home e viviu entre nós, é o único pan vivo que satisfai e o único que dá auga viva para saciar a sede da nosa alma. Nada máis neste mundo pode dar a vida eterna e satisfacernos. Nin cartos, pracer, mulleres, homes, fama, honra, bebida, baile, tabaco, drogas ou calquera outra cousa poden satisfacer a sede da nosa alma inmortal. O home rico, do que falou Xesús, tiña todas estas cousas, pero cando foi ao inferno sufriu sede eterna e desexou que Lázaro mergullase o dedo na auga e o puxera na lingua ardente porque estaba atormentado nas chamas de inferno eterno - pero Lázaro non puido axudalo. (Lucas 16: 19-31).

Ai, meu amigo, deixa de tentar alimentar a túa alma coas cousas baleiras deste mundo. Eles te enganan. Pretenden satisfacerte e deixarte máis fame e sede que nunca.

Será, "coma un home de fame que soña que come e esperta con fame. Ou coma un home que morre de sede, que soña que bebe e que esperta coa gorxa seca". (Isaías 29: 8). Se non alimentas a túa alma co pan da vida e lle dás a auga da vida, morrerá. O pracer do pecado non é alimento para a alma. Deus creounos e converteu ao home nunha alma viva. Só Deus pode satisfacer a morriña e a sede das nosas

almas. As nosas almas choran a Deus, o Deus vivo, por satisfacción. Se non permitimos que as nosas almas atopen satisfacción, morreremos e sufriremos unha eterna sede e fame nas nunca morrentes chamas do inferno.

Xesús baixou do ceo para alimentar as nosas almas co pan vivo e para satisfacer as nosas almas sedentas coa auga viva. Do mesmo xeito que comes o pan natural e o levas ao teu corpo, leva a Xesús no teu corazón e bebe no Espírito Santo que Xesús enviou a este mundo para converterse nunha fonte de vida dentro de ti, para iluminarte e fortalecerte e dirixirte ti en toda a verdade.

Xesús dixo: "Quen come a miña carne e bebe o meu sangue, ten vida eterna e eu o resucitarei no último día. Porque a miña carne é a verdadeira comida, o meu sangue é a bebida real. Quen come a miña carne e bebe O meu sangue vive en min e eu vivo nel. Este é o pan que baixou do ceo. O que come este pan vivirá para sempre ". (Xoán 6: 54-58). Acepta a Xesús, o don de Deus agora, o que satisfai plenamente a fame da nosa alma.

Primeiro paso cara ao ceo

Deus deunos un camiño seguro que leva ao ceo. Debemos tomar o camiño que Deus nos proporcionou. A escaleira que leva ao ceo ten moitos chanzos.

O primeiro paso para Deus é "Arrepentimento do pecado". Xoán o Bautista ensinou e dixo: "Afástate dos teus pecados, porque o Reino dos ceos está preto!" (Mateo 3: 1-2). Os apóstolos dixéronlle á xente que se arrepentisen. Pedro dixo: "Cada un de vós debe apartarse dos seus pecados e ser bautizado no nome de Xesucristo, para que os seus pecados sexan perdoados". (Feitos 2:38). "Arrepíntete deste mal no teu corazón e prega ao Señor que che perdoe". "Deus pasou por alto os tempos nos que a xente non o coñecía, pero agora El manda a todos eles

en todas partes que se afasten dos seus malos camiños". (Feitos 3:19; 8:22; 17:30). Ás igrexas esnaquizadas, Xesús, o xefe da igrexa, dixo: "Pensa ata onde caiches! Agora déixate dos teus pecados! Se non o fago, vin a ti en breve e loitei contra ti coa espada que sae da miña boca. Os que amo quero e reprendo e disciplino polo que sexan sinceros e arrepiñtanse ". (Apocalipse 2: 5,16). Arrepiñtarse significa darlle as costas á súa vella vida e virarse para seguir a Xesús e facer a vontade de Deus. (Feitos 11:21; 14:15). O arrepiñtamento refírese a todos os pecadores e incrédulos, así como a todos aqueles que son cristiáns só de nome e que viven no pecado e están espiritualmente mortos. Que se arrepiñtan dos seus pecados.

O arrepiñtamento fai que unha persoa se aparte do pecado, renuncie aos ídolos, á bruxaría, á borracheira, á inmoralidade sexual, ao roubo e á mentira e ás prácticas malas. "Afástate de todo o mal que fas e non deixes que o teu pecado te destrúa". (Ezequiel 18:30-32).

O arrepiñtamento é a porta de entrada á plena salvación. (Mateo 3: 2; Feitos 2: 37,38).

O arrepiñtamento é verdadeira pena polos pecados que cometemos. (Mateo 26:75; 2 Corintios 7:10).

O arrepiñtamento é **apartarse** do pecado. (Lucas 15: 18).

O arrepiñtamento é confesar o teu pecado e non ocultalo. (1 Xoán 1: 9; Proverbios 28:13).

O arrepiñtamento é entregarse plenamente a Deus. (Lucas 9:62).

O arrepiñtamento é **aclarar** o que fixeches mal. (Lucas 19: 8).

O Espírito Santo convence o pecado e axúdanos a arrependirnos. (Xoán 16: 8).

Algúns que se arrepentiron

O rei David arrepeniuse e foi perdoado. (Salmos 51: .1-12). Daniel arrepeniuse en nome do seu pobo e Deus o oíu. (Daniel 9: 3-19). O rei e a xente de Nínive arrepeníronse e toda a cidade salvouse. (Xona 3: 5-10). O fillo perdido arrepeniuse e foi recibido polo seu pai. (Lucas 15:21). Pedro o apóstolo arrepeniuse e foi perdoado. (Mateo 26:75). Saúl arrepeniuse e converteuse en Paulo o poderoso apóstolo. (Feitos 9: 1-22).

Falso arrepentimento

Algunhas persoas se arrepeniten pero o seu arrepentimento non é auténtico. Adán culpou a Eva e Eva culpou á serpe dos seus pecados. O rei faraón arrepeniuse de escapar do xuízo de Deus, pero o seu arrepentimento non foi xenuíno. (Éxodo 9:27; 10:16). O profeta Balaam arrepeniuse, pero continuou no camiño equivocado. (Números 22.34). O rei Saúl arrepeniuse pero quixo ser honrado ao mesmo tempo e non mostrou tristeza real polo seu pecado. (1 Samuel 15:30). Xudas Iscariote arrepeníase de xeito falso, confesou o seu pecado ante sacerdotes hipócritas en lugar de ir a Xesús, a quen traizoara. (Mateo 27.3,4).

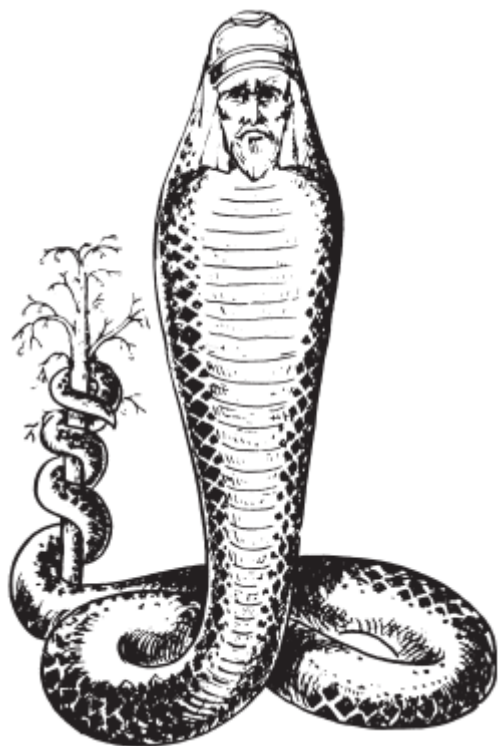
Debemos arrependirnos e confesar os nosos pecados a aquel contra quen pecamos. O fillo perdido amosou un verdadeiro arrepentimento. Levantouse e deixou aos porcos e ao seu amo e foi directo ao seu pai e dixo: "Pai, pechei contra Deus e contra ti. Xa non son apto para que me chamen fillo". (Lucas 15: 11-24). Non acusou a ninguén máis ca a si mesmo, pero confiou na bondade e no amor do seu pai.

Auténtico arrepentimento

O verdadeiro arrepentimento é coñecido polos seus froitos e obras. O froito e as obras da fe móstranse cando un pecador abandona de verdade os seus pecados e amosa verdadeira pena polos seus camiños pecaminosos. O ladrón devolverá o que roubou ao lexítimo propietario cando sexa posible. O borracho acabará coa súa cervexa e augardente. O que confiou nos ídolos e na bruxería queimará os seus ídolos e encantos. O marido ou a muller infiel restaurará as relacións correctas na súa casa e deixará todas as relacións pecaminosas. Zaqueo, o principal recadador de impostos, aceptou a Xesús na súa casa e dixo: "Escoita señor! Darei a metade das miñas pertenzas aos pobres e, se enganei a alguén, devolvireino o catro veces máis". (Lucas 19: 8).

O escritor sabe de centos de pecadores que, despois do arrepentimento a Deus, devolveron ao lexítimo propietario todo tipo de cousas roubadas ou gañadas indebidamente. Deixáronse de facer cartos, roupa, mobles, ferramentas, ovellas, aves, bois, coitelos, tabaco, tarxetas, encantos e medicamentos, dados, ósos de bruxa, revólveres, etc., etc. Moitos pediron perdón aos que cometeran un delito e atoparon a paz. Ao facelo, moitos dos propietarios dos bens roubados que foron devoltos, tamén atoparon arrepentimento e salvación.

Non tardes, ponche de xeonllos agora e derrama o teu corazón en arrepentimento a Deus. Segundo a súa promesa, perdoará os teus pecados e darache paz e vida eterna.

A hipocrisía é unha relixión falsa, que mantén a forma exterior da nosa relixión, pero rexeita o seu poder real. Un hipócrita é unha persoa que se fai pasar polo que non é, que pon unha fronte falsa. (2 Timoteo 3: 5; Mateo 23: 13,14). Pretende ser unha persoa santa pero vive nun pecado secreto. Fai cousas boas para que o vexan os homes e para conseguir o eloxio do home. Viste un manto de relixión para cubrir os seus moitos pecados. Xesús comparou aos hipócritas con tumbas encaladas que están limpas e brancas no exterior pero podres no interior. Un hipócrita está máis preocupado pola aparencia exterior da pureza que pola pureza interior. Un hipócrita só prega a Deus en tempos de problemas, enfermidades e perigosos ou cando o necesita, pero cando Deus o axudou a sufrir problemas, non ten amor por Deus e non pasa tempo con Deus en oración. É como o faraón que confesou o seu pecado e o pecado da súa nación

cando as pragas chegaron a Exipto e pediron a Moisés que rezase, pero en canto remataron as pragas, el e o seu pobo endureceron o seu corazón. (Éxodo 9: 27-34; 10: 16-20). O hipócrita xulga e critica severamente a outros por pequenas faltas, mentres que el mesmo é culpable de faltas moito maiores. É rápido en detectar ou ver a mancha no ollo do seu irmán, pero non pode ver a prancha no seu. (Mateo 7: 5). Gústalle moito as cerimoniais exteriores da igrexa e o mantemento das tradicións, pero non lle gusta o culto espiritual a Deus. (Mateo 15: 2,7,8,9). Ao hipócrita gústalle facer longas oracións en público, pero non ten contacto con Deus no fogar.

O pecado da hipocrisía é moi difícil de curar porque se esconde moi hábilmente baixo varias capas de actividades relixiosas. Tamén fai que os forasteiros e os pagáns odien a relixión cristiá. Deus odia a hipocrisía con todo o seu corazón. O profeta Isaías di: "O xuízo de Deus é coma un lume que arde para sempre. ¿Algún de nós pode sobrevivir a un incendio así? Podes sobrevivir se dis e fas o que está ben. Non uses o teu poder para enganar aos pobres, e non aceptes subornos. Non te unas a aqueles que planean cometer asasinatos ou facer outras cousas malas." (Isaías 33: 14,15). "E a calidade do traballo de cada persoa verase cando o expoña o día de Cristo. Pois ese día o lume revelará o traballo de todos, o lume poñerá a proba e amosará a súa calidade real". (1 Corintios 3:13). Xesús dixo: "Estade en garda contra a levadura dos fariseos; quero dicir a súa hipocrisía. Todo o que se encubra será descuberto e todo segredo darase a coñecer". (Lucas 12: 1b, 2). Todo o capítulo de Mateo 23 foi escrito para advertirnos do pecado da hipocrisía. Xesús reprende e avisou aos escribas e fariseos pola súa hipocrisía. Chamounos serpes e fillos de serpes e dixo: "Que terrible para vós, mestres da lei e dos fariseos! Hipócritas! Limpades o exterior do vaso e do prato, mentres o interior está cheo do que obtivestes por violencia e

egoísmo. Fariseo cego! Limpas primeiro o que hai dentro do vaso e despois o exterior tamén estará limpo. " "Que terrible para vós profesores de lei e fariseos! Hipócritas! Sodes como tumbas encaladas, que por fóra teñen un bo aspecto, pero por dentro están cheas de ósos e cadáveres en descomposición. Do mesmo xeito, por fóra apareces bo para todos, pero dentro estás cheo de hipocrisía e pecados ". (Mateo 23: 25-28)

Nos últimos días, as persoas afastaranse da verdade e seguirán os espíritos mentirosos e as ensinanzas dos demos, espallados por mentirosos enganados, cuxas consciencias están mortas, coma se fosen queimadas cun ferro quente. "(1 Timoteo 4: 1-2 Non escaparán da condenación do inferno.

Entrega

Como podemos liberarnos deste veneno mortal da hipocrisía? O primeiro é permitir a Deus, a través do seu Espírito e a súa Palabra, que nos condene onde o espírito da hipocrisía se apoderou de nós. O verdadeiro arrepentimento e plena confesión diante de Deus, e cando é necesario ante o home, é o comezo da liberación deste gran e profundamente arraigado pecado. Debemos darnos conta de que o ollo que todo o ve de Deus pode ver todos os pecados. Podemos escondernos dos ollos dos demais e enganarnos a nós mesmos, pero nunca podemos enganar a Deus. Sabe os pensamentos e as intencións do corazón e o seu oído pode escoitar o que se fala en segredo. Debemos lembrar que todos os nosos pensamentos son coñecidos no ceo. Non podemos escondernos do ollo de Deus. "Todo o que se encubra descubrirase e darase a coñecer todos os segredos". (Lucas 12: 2) A esperanza do hipócrita perecerá, porque un hipócrita non estará diante del. Cal é a esperanza do hipócrita cando Deus lle quita a alma? Escoitará Deus o seu berro cando lle cheguen problemas? Os sacrificios de Deus son un espírito humilde. "O meu sacrificio é un espírito

humilde, oh Deus. Non rexeitarás un corazón humilde e arrepentido". (Salmos 51: 17). Polo tanto, podes atopar liberación a través dun humilde arrepentimento e confesión a Deus e pasar da vida da hipocrisía para vivir unha verdadeira vida cristiá na que se vexan os froitos do arrepentimento e do Espírito.

Non sexas morcego

Un morcego parece un paxaro e, con todo, non é un paxaro. Parece un rato pero non é un rato. Non é nin un paxaro nin un rato. Gústalle máis a escuridade que a luz. É unha imaxe de moitos chamados cristiáns que van á igrexa dos domingos e o resto da semana viven · unha vida de pecado. Un día finxen ser cristiáns, ao día seguinte son coma o pecador do mundo e o incrédulo. Parecen cristiáns, pero no seu corazón aínda se aferran aos vellos ídolos pagáns, coinciden co demo, que é o deus deste mundo, e cometen todo tipo de pecados. Intentan servir a Deus e a Satanás. Non son coma o morcego, nin unha cousa nin outra, e gústalles máis a escuridade que a luz. Non sexas morcego. Sexa cristián. "Gustaríame que foses un ou outro". Deus dixo: "Pero porque es morno, nin quente nin frío, vou escupirte da miña boca." (Apocalipse 3: 15,16).

Este tracto do Evanxeo traducíuse cun ordenador. Se podes corrixir ou mellorar o idioma, ponte en contacto coa oficina en info@angp.co.za

Se atopaches a salvación en Cristo, ou fuches bendito doutra maneira a través da nosa literatura do Evanxeo, avísanos. Queremos agradecer a Deus contigo e recordalo máis nas nosas oracións. De balde, libros e follas sobre evanxeo en máis de 540 idiomas, pónase en contacto connosco:

O CORAZÓN DO HOME

This Gospel tract was translated with a computer. If you can correct or improve the language, please contact the office at info@angp.co.za

E-MAIL: info@angp.co.za

ALL NATIONS GOSPEL PUBLISHERS

P.O. Box 2191, PRETORIA, 0001, R.S.A.

(A Gospel Literature Mission financed by donations)

(Reg. No. 1961/001798/08)